

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 5863 van 17 januari 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Marokkaanse nationaliteit op 29 oktober 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het Ministerieel Besluit tot terugwijzing van 1 oktober 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemoirie.

Gelet op de beschikking van 11 december 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2008 om 9 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. MICHOLT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Op 1 oktober 2007 werd ten aanzien van verzoeker een Ministerieel Besluit van terugwijzing getroffen dat hem op 2 oktober 2007 ter kennis werd gebracht.

Dit vormt de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

*“ FEDERALE OVERHEIDSDIENST BINNENLANDSE ZAKEN
ALGEMENE DIRECTIE VREEMDELINGENZAKEN
Nr. O.V. / 6053380*

De Minister van Binnenlandse Zaken,

Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op het artikel 20, gewijzigd bij wet van 15 september 2006.

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderdaan is van Marokko;

Overwegende dat hij niet werd gemachtigd tot een verblijf in het Rijk;

Overwegende dat hij zich tussen 1 augustus 2006 en 7 februari 2007 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan verdovende middelen in bezit gehad te hebben, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft (2 feiten); aan verdovende middelen in bezit gehad te hebben, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cocaïne, hasj, weed en heroïne, met de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd ten aanzien van een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar, feiten waarvoor hij op 19 juni 2007 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad;

Overwegende dat het winstgevende karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig en actueel risico aantoont van een nieuwe schending van de openbare orde.

Besluit:

Artikel 1. E. A., geboren te Taounte op 1 januari 1976, wordt teruggewezen.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere machtiging van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Artikel 2. Dit besluit beïnvloedt op generlei wijze een eventuele beslissing inzake de voorlopige invrijheidsstelling ”.

2.2. In een enig middel werpt verzoeker een schending op van de materiële motiveringsplicht, een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: E.V.R.M.) en een schending van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel.

2.3. Verzoeker betoogt vooreerst dat hij geen ‘vaste klant’ is bij het Belgische gerecht daar hij slechts één strafrechtelijke veroordeling heeft opgelopen. Verzoeker stelt dat hij de gevangenisstraf waartoe hij veroordeeld werd effectief heeft uitgezeten. Verzoeker meent dan ook dat hij geboet heeft voor zijn misstappen en vraagt naar redelijkheid een tweede kans die volgens verzoeker niet mogelijk is door de bestreden beslissing. Verzoeker betoogt verder dat het verbod om gedurende 10 jaar het Rijk binnen te komen onevenredig is met het gevaar dat hij zou betekenen voor de openbare orde. Volgens verzoeker is het enkel verwijzen naar de feiten waarbij hij werd veroordeeld niet voldoende om aan te tonen dat hij gedurende 10 jaar het Rijk niet meer zou binnen mogen. Verzoeker vervolgt dat zijn neef woont in België alsook zijn vriendin met wie hij stappen zet voor een duurzame verbintenis. Tien jaar moeten wachten om zijn familie te komen opzoeken of zijn relatie een kans te geven acht verzoeker onmenselijk en strijdig met artikel 8 EVRM. Verzoeker benadrukt tot slot dat artikel 8 EVRM het gewaarborgd recht op familieleven beschermt, ook al is dit recht niet absoluut van aard.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont op welke wijze de materiële motiveringsplicht geschonden werd door de bestreden beslissing. Het enig middel is derhalve onontvankelijk voor zover de schending van de materiële motiveringsplicht wordt opgeworpen.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St., nr. 82.301, 20 september 1999). Verzoeker toont met zijn betoog inzake een “tweede kans” die hij moet krijgen niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de Minister niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Verzoeker toont met zijn blote bewering dat het verbod om gedurende 10 jaar het Rijk binnen te komen onevenredig is met het gevaar dat hij zou betekenen voor de openbare orde, niet aan dat de bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel schendt.

Het enig middel is voor zover de schending opgeworpen wordt van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel zo al onvankelijk, ongegrond.

2.6. De bestreden beslissing streeft één van de door artikel 8 van het E.V.R.M. opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden na en is door de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) voorzien. De verblijfsreglementering is een middel ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde. Het loutere feit dat op het Belgisch grondgebied een neef en en een “vriendin” zouden wonen waarmee verzoeker “stappen zet voor een duurzame verbintenis”, betekent niet dat de tijdelijke verwijdering van verzoeker ipso facto een schending zou uitmaken van zijn recht op privé- en gezinsleven. Verzoeker beperkt er zich in zijn verzoekschrift toe te verwijzen naar “zijn neef” en “zijn vriendin” die in België vertoeven. Hiermee toont verzoeker niet aan dat er een hechte band bestaat met voormelde personen. Zelfs indien dit het geval zou zijn, toont verzoeker niet aan dat er een wanverhouding is tussen zijn belangen en de bestreden beslissing (R.v.St., nr. 139.107 van 12 januari 2005).

Het enig middel is ongegrond voor zover de schending van artikel 8 E.V.R.M. wordt opgeworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend en acht door:

mevr. M. EKKA, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS.

M. EKKA